

Lecția 6 Creație sau evoluție (Partea a II-a)

În lecția a cincea, am stabilit că teoria creației este o explicație acceptabilă a originii Universului. În această lecție, vom examina presupusa „realitate” a evoluției, precum și dovezile care explică de ce teoria creației este mult mai în concordanță cu adevărata știință decât este conceptul de evoluție organică.

Este evoluția un „fapt” științific?

Atunci când vorbim despre originea Universului și a tot ce există în el, nu putem vorbi de martori oculari sau despre observatori direcți din moment ce nici unul dintre noi nu a fost acolo. De aceea, orice discuție științifică se bazează pe presupuneri, ipoteze sau teorii precise care sunt formulate pe baza datelor cunoscute. O presupunere este o părere luată drept bună, reprezentând un punct justificat de pornire pentru o investigație. O ipoteză este nu mai mult decât o bănuială în cunoștință de cauză sau o încercare de presupunere. O teorie este un principiu general plauzibil sau un set de principii care poate fi folosit pentru a explica anumite fenomene și care este sprijinită de cel puțin câteva fapte.

Mulți evoluționiști susțin că evoluția a fost dovedită, și prin urmare nu trebuie să fie privită ca o teorie, ci mai degrabă ca un fapt. Mulți oameni din ziua de astăzi, de exemplu, au auzit, cel puțin, despre Francis Crick și James Watson, cei doi oameni de știință care au luat împreună premiul Nobel pentru descoperirea de către ei a structurii ADN-ului (molecula din compoziția oricărei ființe vii care poartă informația genetică). La câțiva ani de la descoperire, Doctorul Watson a scris o carte intitulată „Biologia moleculară a genelor”, în care a făcut următoarea afirmație: „Astăzi, teoria evoluției este o realitate acceptată.” Câțiva ani mai târziu, în numărul revistei Time de pe 23 august 1999, faimosul evoluționist de la Harvard Stephen J. Gould a spus că „evoluția este la fel de bine documentată ca orice alt fenomen al științei, cunoscută la fel de sigur ca mișcarea de revoluție a Pământului în jurul soarelui despre care se poate spune cu certitudine că este așa și nu invers. De aceea, putem spune că evoluția este un „fapt”.”

Este evoluția un „fapt” științific? Nu, nu este. Un fapt este definit ca „un lucru care se întâmplă cu adevărat” sau ca „un lucru care există cu adevărat.” Cu această definiție – standard de utilizare în minte, gândiți-vă la următoarele.

Evoluția nu poate fi considerată un fapt pentru că se bazează pe câteva presupuneri care nu pot fi dovedite. Acum câțiva ani, un binecunoscut evoluționist din Marea Britanie pe nume George Kerkut a enumerat plin de îndrăzneală nu mai puțin de șapte asemenea presupuneri în cartea sa foarte larg distribuită, „Implicațiile evoluției”. Primele două presupuneri enumerate au fost: (1) este neîndoios că a existat o generație spontană; și (2) nu începe îndoială că generația spontană a apărut doar o singură dată.

Generația spontană denumeste ideea că un lucru fără viață a dat naștere la ceva viu – fără nici un fel de ajutor din afară. Acest concept este însăși baza evoluției organice, din moment ce evoluționiștii cred că atunci când Universul s-a format, era alcătuit doar din hidrogen (cu câțiva atomi, poate, de heliu). Pentru ca să fi apărut viață, ei sunt forțați să tragă concluzia că acești preparați chimici fără viață și anorganici s-au transformat „cumva” în ceva viu. Dar ce înseamnă acest „cumva” este o problemă foarte grea pentru conceptul evoluționist și pentru susținătorii lui. Oamenii de știință au încercat secole întregi să obțină dovezi care să susțină teoria că poate apărea o generație spontană. Totuși toate încercările nu numai că au eșuat, dar au eșuat lamentabil. Nimeni nu a fost vreodată în stare să dovedească faptul că ceva fără viață poate da naștere la ceva viu. Prin urmare, evoluționiștii nu pot decât să „presupună” că acest lucru a avut loc.

În plus, ei presupun că s-a întâmplat o singură dată? Dar de ce? Tot ce înseamnă viață este constituit după un cod genetic care este unic și comun tuturor (ADN-ul despre care am vorbit mai devreme). Pentru că acel cod este atât de complicat, și pentru că este la fel la toate ființele vii (cu doar unele variații minore), evoluționiștii sunt forțați să recunoască faptul că evenimentele care l-au

produs trebuie să se fi întâmplat o singură dată. Să spui că s-ar putea să se fi întâmplat mai mult de o singură dată- și că de fiecare dată a apărut exact același cod-ar fi ridicol. Nimeni nu ar crede așa ceva-nici măcar evoluționiștii.

Teoria evoluționistă se confruntă cu două probleme serioase. În primul rând, ceva bazat pe presupuneri nu poate niciodată să fie considerat „fapt”. În cel mai bun caz, orice idee bazată pe o presupunere rămâne doar atât-o presupunere. Nu este posibil, din punct de vedere logic, să constuiești un concept pe o presupunere, iar apoi să susții cu convingere că e o realitate. Din moment ce generația spontană este baza întregii evoluții (în mod evident, nu poți face ca un lucru să evolueze dacă nu i-ai dat mai întâi viață!), și din moment ce generația spontană nu este mai mult decât o presupunere (pentru că nu a fost niciodată certificată științific și toate dovezile o arată ca nefondată), generația spontană nu poate fi un fapt.

În al doilea rând, așa cum știu toți oamenii de știință, evenimentele care au avut loc o singură dată nu pot fi studiate folosind metode științifice. De ce stau lucrurile așa? Știința folosește cele patru simțuri (atingere, miros, văz, gust, auz) pentru a studia acele lucruri care sunt universale, previzibile și reproductibile. Asta înseamnă pur și simplu că un om de știință care lucrează în Hong Kong poate face un experiment exact la fel ca un om de știință lucrând la New York. Dacă amândoi folosesc aceleași metode, amândoi vor ajunge la același rezultat-astăzi, mâine, anul următor sau peste zece ani. Iar rezultatele pe care le-au obținut pot fi repetate la nesfârșit. Dar evenimentele care se întâmplă o singură dată nu sunt nici universal nici previzibile. Și, prin definiție, nici nu pot fi repetate.

Evoluționiștii recunosc că două din cele șapte presupuneri care nu pot fi dovedite pe care se bazează evoluția se sprijină pe ideea că trebuie să fi fost o generație spontană, și trebuie să fi apărut doar o singură dată. Asta înseamnă că evoluția nu poate fi un fapt științific. Doctorul Kekut a recunsocut:

Încercarea de a explica formele de viață în termenii evoluției, provenind dintr-o sursă unică... este prematură și sprijinită nesatisfăcător de dovezile de care dispunem... Dovezile care să o sprijine trebuie să fie descoperite... Putem, dacă vrem, să credem că un asemenea sistem evolutiv a avut loc, dar eu unul nu cred că „a fost dovedit dincolo de orice urmă de îndoială.

Apoi, după ce a analizat numeroasele aspecte ale fiecăreia dintre cele șapte presupuneri neverificabile pe care se bazează teoria evoluționistă, a remarcat:

Primul lucru pe care aș vrea să îl scot în evidență este că aceste șapte presupuneri, prin însăși natura lor, nu pot fi supuse unei verificări experimentale... Dovezile care susțin această teorie (a evoluției) nu sunt suficient de puternice pentru a ne permite să o socotim doar o ipoteză cu care se lucrează.

Definiția din dicționar a unei fapte este „ceva care s-a întâmplat cu adevărat” sau “ceva care are o existență reală.” Poate un proces să fie numit „ceva care s-a întâmplat cu adevărat” când nu știm despre el nici cum, nici când, nici unde, nici ce, nici de ce s-a întâmplat? Dacă o persoană ar afirma că un anume zgârie-nori s-a întâmplat, „pur și simplu”, dar nu ți-ar spune nici cum, nici când, nici unde, nici de ce, ai fi dispus să numești asta un fapt, sau o „pretenție nedovedită”? Răspunsul este evident. Atâta timp cât cel mai bun lucru pe care-l pot oferi evoluționiștii este o explicație nesatisfăcătoare pentru originea vieții, un mecanism la fel de neadecvat pentru evoluția acelei vieți declanșate „cumva” prin pocese naturaliste, și un registru cu fosile plin de legături lipsă” care să certifice cursul său presupus în timp, noi vom continua să numim „faptul” lor o simplă teorie (sau, mai aproape de adevăr, o ipoteză). Răstălmăcirea definiției cuvântului „fapt” este o încercare jalnică din partea evoluționiștilor să dea credibilitate unei teorii căreia îi lipsește orice fel de merit factual.

Și nu numai creaționiștii au afirmat asta. Binecunoscutul biolog molecular, adept al teoriei evoluției, Michael Denton, a spus exact acest lucru în cartea sa din 1985 „Evoluția: o teorie ce trece prin momente de criză.” După ce a recunoscut că nimeni, niciodată nu a certificat vreo dovadă în sprijinul presupusului „lanț al vieții” evoluționist care reprezintă trecerea de la un fel de ființă la altul, doctorul Denton a scris: „Conceptul continuității în natură este a existat în mintea omului, dar niciodată în natură”. Treisprezece ani mai târziu, în cartea sa din 1998 „Destinul naturii”, doctorul Denton i-a surprins pe toți spunând: „Fie că acceptăm sau nu ipoteza facerii lumii după un plan... nu avem cum să evităm concluzia că lumea arată de parcă ar fi fost „croită” pentru viață; pare să fi fost proiectată. Întreaga realitate pare să fie un tot unitar vast, coerent și teleologic cu viața și omenirea ca scop și țintă”. Suntem de acord cu ambele afirmații ale doctorului Denton. „Faptele din natură” cu siguranță nu vin în sprijinul evoluției. Iar lumea nu încapă îndoială că „pare să fi fost proiectată”.

Chiar și evoluționiștii recunosc (deși cumva fără tragere de inimă uneori) că un plan implică o persoană care să-l fi proiectat. Întrebarea care apare este: Cine a proiectat Universul? Cu siguranță nu este vorba despre părinții mitici, „Tatăl Timp” și „Mama Natură”. Ei nu posedă abilitatea să facă nimic „după un plan”. Totuși, oriunde ne uităm în jurul nostru, vedem dovezi ale unor modele dintre cele mai complicate de la Universul imens în care trăim până la celulele microscopice din care sunt alcătuiți. Dumnezeu - nu evoluția – le-a făcut pe toate. Acesta este cel mai impresionant „fapt” pe care îl știm.

Argumente comparate – dovezile aduse de omologie

Unul dintre cele mai impresionante argumente în favoare teoriei evoluției este asigurat de dovezile aduse de științele comparate – anatomie comparată, fiziologie comparată, citologie comparată, biochimie comparată, etc. Pe măsură ce oamenii de știință au lucrat în aceste domenii variate, și au învățat cum să compare un organism cu altul, au fost stabilite niște similarități fundamentale între anumite grupuri. Când facem comparații între părți de organisme, oamenii de știință vorbesc în mod frecvent despre structur omoloage similare în privința, spre deosebire de cele care sunt anoloage, sau similare ca funcție îndeplinită), sugerând în special aceste structuri trec prin stadii similare de dezvoltare, au forme asemănătoare, etc.

Însuși Charles Darwin a fost de părerea că argumentul pus la dispoziție de omologie era unul dintre cele mai bune în sprijinul teoriei sale. El a scris: „Am văzut că membrii aceleiași clase, indiferent de modul lor de viață, seamănă unii cu alții în planul general al organizării lor... Nu sugerează asta cu putere existența unei legături reale, provocată de o moștenire primită de la un strămoș comun?”

Evident, la prima vedere tragerea dintr-un strămoș comun pare să fie foarte mult sens. La urma urmei, nu astfel explicăm asemănări ca acelea dintre frate și soră care seamănă mai mult decât, de exemplu, verișorii? Și de ce stau așa lucrurile? Pentru că părinții lor comuni sunt mai apropiați. Evoluționiștii au o colecție impresionantă de informații pe acest subiect la dispoziție. Ei se grăbesc să sublinieze că aripa liliacului și mâna omului – toate au structura generală identică. Evoluționiștii mai observă, pe bună dreptate, că laba din față a câinelui, înotătoarea balenei și mâna omului conțin, în esență, aceleași oase și mușchi.

Mai recent, s-au căutat dovezi chiar și la nivel molecular, oamenii de știință începând să compare similitudini între grupele de sânge, compoziția unor, enzime, ADN-ul celular și o mulțime de alte unități moleculare. S-a făcut public, de exemplu, faptul că ADN-ul la om și la cimpanzeu este identic 99% din timp.

Care este răspunsul creaționiștilor la toate acestea? Există asemenea similarități? Și dacă există, explicația evoluționiștilor este cea corectă, în concordanță cu informațiile de care dispunem? În primul rând, să vedem ce nu afirmă creaționiștii în legătură cu acest argument. Creaționiștii nu neagă existența similitudinilor; ele într-adevăr există. Totuși, din controversa creație/evoluție poate fi învățată o lecție foarte importantă. Această lecție este aceasta: rareori faptele care generează o dispută sunt cauza ei; în schimb, disputa este cauzată de interpretarea dată acestor fapte. În cazul unor similitudini de bază, indiferent dacă la nivel anatomic sau biochimic, nu servește la nimic să

negi că acele similarități există. Creaționiștii și evoluționiștii au acces la aceleași informații. Totuși, evoluționistul privește faptele și spune că similaritatea este o dovadă care atestază faptele și spune că similaritatea este o dovadă care atestază faptele și afirmă că similitudinea este o dovadă care atestă creația potrivit unui plan comun tuturor lucrurilor. Ambele tabere au o amândouă explicațiile par să fie bune – la prima vedere.

Totuși, argumentul evoluționistului este convingător doar dacă numai anumite părți ale faptelor din domeniul XXomologieiXX sunt prezentate. În plus, fiți atenți la asta: dacă similitudinea dovedește existența unui strămoș comun, atunci diferențele demonstrează că nu există un asemenea strămoș comun. Numai în cazul în care evoluționiștilor le este îngăduit să „aleagă” similitudinile care sprijină teoria evoluționistă (și să respingă numeroasele diferențe), doar în acest caz argumentul oferit de homologie este în sprijinul teoriei evoluției. Atunci când evoluționiștii prezintă toate faptele – inclusiv pe cele care arată deosebiri – argumentul pus la dispoziție de XXhomologieXX nu mai ajută la nimic.

Un om de știință, doctorul veterinar R.L. Wysong, a pus la dispoziție lungă listă cu asemenea informații, printre care figurau și următoarele exemple:

(1) Ochiul caracatiței, inima porcului, fața câinelui pechinez, laptele măgăriței și mușchiul pronator quadratus al salamandrei japoneze – toate sunt foarte asemănătoare cu structurile umane analoage. Aceste similitudini indică legături evoluționare?

(2) Greutatea creierului comparată cu greutatea corpului este mai mare la maimuța pitică din America de Sud, saguinul, decât la om. Din moment ce această proporție este folosită pentru a arăta legătura dintre primat și om, să însemne asta, prin urmare că saguinul este mai evoluat decât omul?

(3) Nodozitățile rădăcinilor anumitor plante leguminoase și cruștaceul dafnia conțin hemoglobină, pigmentul sângelui uman. Sunt aceste organisme înrudite îndeaproape cu omul?

Asemenea diferențe i-au făcut pe evoluționiști să caute o cale de salvare pentru argumentul pus la dispoziție de XXomologieXX. De aceea, au revenit la studiile moleculare pentru a găsi strămoșul comun cu ajutorul XXamologieiXX. Totuși, studiile moleculare din ultimii câțiva ani nu au fost încununante cu rezultate mai bune. De exemplu, în celulele organismelor vii se găsesc cromozomi care poartă genele responsabile pentru structura genetică a organismelor. Dacă s-a înregistrat o evoluție treptată de la simplu la complex, atunci schema evolutivă ar trebui să prevadă că va fi o creștere a numărului și calității cromozomilor pe măsură ce un organism avansează pe scara evoluției. Dar, în zilele noastre când avem la dispoziție tehnologii moleculare avansate, pentru precizarea evoluționistă au venit vremuri vitrege. Fii atent la tabelul următor, comparând numărul real de cromozomi al câtorva organisme cu precizarea evoluționistă.

Numărătoarea cromozomilor nu se „potrivește” cu ceea ce se estimase, pe teoriei evoluției, din moment ce una dintre prevederile teoriei este complexitatea care crește treptat (iar asta cu siguranță include cromozomii, din moment ce ei sunt purtătorii materialului genetic).

Faptele pur și simplu nu sunt în concordanță cu ceea ce susțin evoluționiștii. Evoluționiștii afirmă că pe măsură ce urcă în cadrul „arborelui vieții”, organismele ar trebui să devină din ce în ce mai deosebite prin diferențe biochimice de „cele mai timpurii” și mai „primitive” dintre organisme. De fapt, din informațiile biochimice nu poate fi observată nici o tendință evolutivă – cel puțin nici una care să poată fi apărută. Nu există nici o avansare de la un grup la altul care să arate vreun fel de succesiune evolutivă.

Concluzie

Fapte ca acelea prezentate în această lecție și în cea anterioară sunt mult mai multe decât cele ce apar în aceste două lecții. Ceea ce trebuie să înțelegeți este că susținătorii teoriei creaționiste au la dispoziție un impresionant arsenal de dovezi pentru a spijini concluzia că, în comparație cu evoluția, creația este mult mai în concordanță cu informațiile științifice disponibile. Oamenii de știință creaționiști afirmă că, excluzându-se folosirea Bibliei sau a oricărui alt material literar

religios, dovezile științifice care sprijină atât creația cât și evoluția ar trebui prezentate în detaliu și imparțial. Studenții și elevii, în urma examinării tuturor informațiilor și luând în considerare fiecare alternativă, vor fi capabili să cântărească implicațiile și consecințele celor două poziții și să hotărască singuri care dintre ele este credibilă și rațională. Asta înseamnă educație potrivită și știință adevărată – în cea mai bună tradiție a libertății academice. Chiar și Charles Darwin, în „Introducerea” sa la „Originea speciilor”, a afirmat:

Sunt conștient că nu există nici măcar un singur lucru despre care am discutat în acest volum la care să nu se poată contraargumenta cu informații care în mod aparent conduc la o concluzie total diferită de cea la care am ajuns eu. Se poate ajunge la un rezultat echitabil numai prin luarea în considerare și analizarea tuturor faptelor și argumentele și pe parte și pe alta ale fiecărei întrebări.

Mulți evoluționiști, totuși, caută să ferească teoria lor să fie pusă sub semnul întrebării de către oameni din lumea științifică, greșelile și punctele slabe ale evoluției opunându-se cu hotărâre neclintită prezentării și dovezilor științifice ale creației. Dar de ce? La această întrebare există două posibilități: În primul rând, s-ar putea înculți pentru ca să le fie prezentate aceste idei care se opun teoriei lor cu privire la origini. De aceea, ei reușesc „protejați” și îndoctrinați cu idei „corecte” de aceia care se consideră alita intelectuală – singurii posesori ai adevărului. În al doilea rând, după ce au construit cu grijă și migală acest fragil turn de ipoteze clădit pe ipoteze, s-ar putea că evoluționiștii sunt conștienți de faptul că evoluția nu va rezista dacă va fi expusă unei lupte deschise și hotărâte, și că dacă se va întâmpla acest lucru, oamenii vor accepta creația, ca fiind mai logică, dintre cele două concepte despre origini. Oricum, este de primă importanță să fie prezentate toate dovezile pentru ca aceste două concepte care par alternativ – când una când cealaltă – să sunt câștigătoare în această dispută – creația și evoluția – să se întrecă liber în agora (piața publică) a ideilor.

Întrebări – Lecția 6 Adevărat sau fals

- ___ 1. Au existat martori la crearea Universului pentru ca să ne spună care este originea acestuia.
- ___ 2. O ipoteză este ceva care s-a observat că se întâmplă în toate situațiile.
- ___ 3. S-a documentat că gereația spontană este un fapt științific.
- ___ 4. Mulți evoluționiști susțin că evoluția este un fapt dovedit.
- ___ 5. Evoluția nu poate fi considerată un fapt deoarece se bazează pe presupuneri care nu pot fi dovedite.
- ___ 6. Structurile XomoloageX sunt acelea care sunt asemănătoare în privința înfățișării exterioare.
- ___ 7. Nu există similarități între animalele făcând parte din specii diferite.
- ___ 8. Există multe similitudine între organisme, dar, în același timp, și multe diferențe.

Soluții multiple

- 1. Care dintre următoarele organisme are cei mai mulți cromozomi?
  - (a) Omul
  - (b) Câinele
  - (c) Feriga
  - (c) Liliacul
- 2. Potrivit evoluției, care organism ar trebui să aibă cei mai mulți cromozomi?
  - (a) Omul
  - (b) Câinele
  - (c) Feriga
  - (c) Liliacul
- 3. Care dintre următoarele este evoluția?
  - (a) O teorie
  - (b) Lege
  - (c) Un fapt
  - (d) Un principiu
- 4. Care dintre următorii termeni descrie structurile omoloage?

- (a) Diferite (b) Frumoase
(c) Similare (d) Neasemănătoare
5. Potrivit teoriei evoluției, de câte ori trebuie să fi apărut în trecut generația spontană?
(a) Doar o dată (b) De mii de ori
(c) De sute de ori (d) De nenumărate ori

Asociați

1. _____ Fapt	A. Bazată pe presupuneri
2. _____ Ipoteză	B. Structuri similare în aparență
3. _____ Evoluție	C. Un lucru care s-a întâmplat cu adevărat
4. _____ Omoloage	D. Principiu sprijinit de măcar câteva fapte
5. _____ Teroie	E. „Originea speciilor”
6. _____ 1859	F. O presupunere în cunoștință de cauză

Completați spațiile libere

1. Când vorbim despre _____ și a tot ce există în el, nu putem vorbi în calitate de martori oculari sau despre observatori _____ .
2. După cum știu toți oamenii de știință, evenimentele care _____ nu pot fi studiate folosind _____ .
3. Evident, unul dintre cele mai impresionante argumente care sprijină teoria _____ este asigurat de dovezile aduse de științele _____ .
4. Generația spontană este conceptul care susține că – fără nici din afară – ceva _____ a dat naștere la ceva.
5. Când evoluționiștii sunt nevoiți să folosească fapte _____ - inclusiv pe cele care arată _____ - argumentul pus la dispoziție de homologie nu mai ajută la nimic.